

POKRAČOVÁNÍ BESTSELLERU
PROROKOVA ZIMA

FALEŠNÝ PROROK

HÅKAN ÖSTLUNDH

FALEŠNÝ PROROK

© Håkan Östlundh 2019
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0782-9 (pdf)

FALEŠNÝ PROROK

HÅKAN ÖSTLUNDH

VENDETA

Je tma, Středozemní moře je na dosah, slaneč voní a tiše si povzdechne pokaždé, když se stahuje z pláže. Za zády má Elias promenádu La Croisette s palmami, piniemi a osvětlenými fasádami luxusních hotelů. Je dvaadvacátého srpna. Sedí na venkovním posezení hotelu Martinez ve společnosti Williama Retzia a dvou zpola vypitých ginů s tonikem. Švédská sezóna na Riviére pomalu ustupuje, zatímco francouzská vrcholí.

Cítí, jak mu vibruje mobil, a sáhne pro něj do vnitřní kapsy saka. Zatočí se mu hlava, když zjistí, že je to Ylva, i když na něj z bezpečnostních důvodů z displeje svítí jméno *Jenny*. „Klidně to zvedni,“ řekne Wille, „já jdu na hajzl.“

Wille si razí cestu mezi stoly. Elias si pohrává s mobilem v ruce. Ale může to zvednout? Vždyť Wille se může každou chvíli vrátit. Elias nechce, aby ho slyšel mluvit s Ylvou.

Elias je v Cannes ubytovaný v hotelu Martinez v menším apartmá, odkud se francouzským oknem otevírá kouzelný pohled na Středozemní moře, které je v bezvětří letního dne vlastně spíš tyrkysové než azurově modré. Město je v jednom kole, hemží se turisty, předvádí těžkopádnou směsici dekadentní nadspotřeby, charterové turistiky a každodenního života Francouzů. S Williamem Retziem se zná už pár týdnů. Je to student práv. Pochází ze Stockholmu, z majetné rodiny – oba rodiče jsou právníci – i když pořád nedosahují takové zámožnosti jako rodiny mnohých Willeho přátel. A právě proto, že má takový okruh známých, pracoval Elias tvrdě na tom, aby se s Willem spřátelil.

To znamenalo hlavně večírky v klubech Baoli a Gotha až do pozdních ranních hodin, sem tam nějakým brunch

v přílišně drahých restauracích a jednou podnikli výlet za účelem vodního lyžování, který Elias navzdory svému očekávání přežil se ctí.

Jsou to ustavičné zkoušky dospělosti z konzumace alkoholu, fyzických výkonů, přitažlivosti a finanční způsobilosti. Tak to přinejmenším vnímá Elias, ale pro Willeho a jeho přátele to možná tvoří tak samozřejmou součást života, že se nad tím ani nepozastavují.

Ten nekonečný proud lihovin a šampaňského je do jisté míry to nejtěžší. Po operaci Eliasovi radili, aby alkohol konzumoval s mírou a ideálně se mu zcela vyhýbal. Od chvíle, kdy mu z hlavy odstranili nádor, už uplynulo sedm měsíců, on ale stejně nemá chuť vystavovat svůj mozek jakémukoliv chemickému náporu, pokud to není naprosto nevyhnutelné. Krom toho musí být stále ve střehu, kvůli svému úkolu.

Rozhlédne se a pak svou sklenici diskrétně vylije do velkého květináče s košatou palmou.

S Willem se Elias seznámil před dvěma týdny v plážovém baru hotelu Martinez a pomalu, ale jistě se vmanévroval do jeho blízkosti. Když Wille přišel s nějakým návrhem (vodní lyžování), vždycky se přidal a sám se snažil o vlastní iniciativu, aniž by vypadal příliš horlivě – brunch a sedmichodová večeře na starém zámku nahoře v horách, kde zhruba v době, kdy se servíroval dezert, otevřeli střechu na hvězdné nebe. Tehdy s sebou Elias přivedl pět lidí a účet zaplatil sám.

Noc je mladá a potrvá ještě dlouho, než skončí. Elias mávne na číšníka a objedná si nový drink tak, aby mu ho přinesli někdy v době, kdy už bude Wille zpátky. Musí být vidět, že je aktivní, nemůže sedět a zírat do prázdné sklenky.

Schová si mobil do kapsy saka. Má na sobě obnošené levisky 501, mokašiny Weston a tmavě modré sako přes rozepnutou světle modrou košili Charvet. Polodlouhé vlasy má sčesané dozadu, nepříliš pečlivě upravené, a na zápěstí má vintage hodinky Omega, které mají představovat dědictví

po jeho otci. Dohromady to vytváří něco jako standardní uniformu mladých, finančně bezstarostných mužů z Paříže.

Ne že by se Wille oblékal podle stockholmského ekvivalentu. Chodí ve starých plátěných teniskách, džínsech, volné plátěné košili a jeho kudrnaté kaštanové kadeře si žijí vlastním životem. Ale Elias si nemůže dovolit experimentovat. Rád by vypadal jako víc než jen pouhá kopie, ale to poslední, co si teď přeje, je být excentrikem, který vyčnívá z davu. Francouzská varianta osobnosti mu musí stačit. Dnes se dokonce po La Croisette procházel v pestrobarevných bermudách. To už vyžadovalo notnou dávku sebezapření.

Na rameni ucítí dotek ruky – Wille se protáhne kolem něj a dosedne na židli naproti. Zapálí si pallmallku a ohleduplně vyfoukne kouř stranou, právě když číšník před Eliase postaví nový drink.

„Na ten se vykašli, nebo to do sebe kopni,“ zavelí Wille.

„Proč?“

„Popojedem.“

Elias tázavě nadzvedne obočí. Willemu se na tváři objeví široký úsměv.

„Bude se ti to líbit.“

Víc neřekne.

„Jasně, hraješ si na toho záhadného,“ řekne Elias.

Znovu mávne na číšníka, aby mohl zaplatit.

„Sakra, ty ses vyděsil,“ rozesměje se Wille.

Vážně tak vypadá? Musí se líp naučit ovládat svoji mimiku.

Wille spráskne ruce a tleskne, tik, který se u něj bezpečně projeví pokaždé, když se směje.

Pospíchají po La Croisette na východ, Wille s cigaretou mezi zuby, na jeho dlouhých krocích je znát určitá horlivost. Elias uvažuje, jestli se z toho vyklube další bezvýsledná celonoční párty. Je mu jasné, že by to takhle brát neměl. To,

že se za tak krátkou dobu dostal k Willemu takhle blízko, je samo o sobě pokrok a je si dobře vědom toho, že tuhle známost možná bude muset pěstovat ještě několik měsíců, než se dostane tam, kam chce.

Wille je sympatický, trávit s ním čas je zábava, ale to zdouhavé a svým způsobem monotónní flámování je psychicky náročné. Eliase by zajímalo, co z toho Wille má. Je alkoholik? Je to tak prosté? Nebo jde o ty holky, co si s sebou vodí na hotel?

*We're up all night to the sun,
we're up all night to get some.
We're up all night for good fun,
we're up all night to get lucky.*

Pět let starý hit od Daft Punku neodmyslitelně patří na francouzský taneční parket. *Get lucky*.

Willemu zazvoní mobil. Rychle ho vytáhne a přiloží k uchu.

Zahnou doprava, k přístavu, z La Croisette je zezadu ozařuje hotel Carlton, velkolepý jako palác, s vlajkami třepetajícími se nad pompézním vstupem. V zálivu svítí světla kotvících lodí.

„Takže na konec přístaviště a tam máme počkat,“ řekne do mobilu. „Ne, ne, ale...“

Někdo ho přeruší, on lapá po dechu, chce se znovu zapojit do hovoru.

„Dobry, už chápu. Jasně, rozumím. Tak my s Tomem počkáme tam. Ne, ne, ne, on je naprosto v klidu, bude se ti...“

Přikývne, přizvukuje tomu, co slyší na druhém konci.

„Dobry, fajn.“

Ukončí hovor a spokojeně pohlédne na Eliase. Aniž si to Wille uvědomil, přidal ještě trochu do kroku. Elias ho takového ještě neviděl, tak nadšeného.

„Richard se ti bude líbit,“ prohodí.

Elias má pocit, že zamrzl uprostřed chůze, levituje s jednou nohou zvednutou do vzduchu. Na několik vteřin všechno utichne, jako by mu úplně vynechal sluch. Pomalu se mu vrací, přidává na síle: hluk dopravy, smích z barů a krásně zvonivé konverzace ve francouzštině.

Richard. Je to jen jméno. Richardů je plno, ale William Retzius se dobře zná s Richardem Handsem, *Rickardem*, pro švédské přátele vyslovovaným s *k*, a to je také jediný důvod, proč Elias dělal za poslední dva týdny všechno pro to, aby se s Willem sprátelil.

Richard Hands, syn Erika Handse, který je majoritním akcionářem koncernu Atlas a hlavní osobou zodpovědnou za to, že Eliasova otce letos šestnáctého ledna v Sarajevu roztrhala bomba na kusy.

Kráčí s Willem po chodníku a cítí se opilý. Přece jen toho stihl vypít docela dost, i přes všechny své finty s vyléváním. Anebo ho zasáhlo to, že ta chvíle už je najednou tady? Před chvílí se sám strachoval, že to zabere celé měsíce, než se někam dostane, a teď cítí, že se všechno děje příliš rychle, že srdce si přeje přijít na nějakou výmluvu, jak se z toho vyvléct.

Ale to nepřichází v úvahu. Tohle je možná jediná šance, kterou kdy dostane.

Procházejí kolem řady motorových jachet velkých jako menší trajekty do Finska nebo jako motorové čluny trpící nějakým druhem elefantiázy. Vypadají, jako by je měli řídit Titáni, a možná, že to je právě ten dojem, jaký mají vyvolávat.

Elias uvažuje, jestli mají namířeno k některé z nich, ale na palubách je ticho a prázdno, na většině z nich je zhasnuto. Jen na některých z těch největších je možné zahlédnout personál, který na palubě drží hlídku, ale i tyto jen mřejí.

Moře voní slaně, ale také chaluhami a ze všeho toho hor-ka trochu zatuchle. Znepokojivá připomínka pomíjivosti,

kteřá bude višet ve vzduchu, až dokud vodu neochladí podzim.

Pokračují až na konec mola. *Tak my počkáme tam*, říkal Wille s určitou podlézavostí v hlase.

„Chystáme se na moře?“ zeptá se Elias.

„Yes.“

Wille si vytáhne novou cigaretu, chystá se nabídnout Eliasovi, ale přitom se zarazí a omluvně si povzdychne. Z jeho zapalovače vyšlehne plamen a nechá po sobě zářící oranžovozlatou tečku, která se pohybuje tmou do rytmu Willeho gest.

„Kdo to je, ten Richard?“ zajímá se Elias.

„Bude se ti líbit,“ zopakuje Wille, ale žádné další vysvětlení k tomu nepřidá.

O chvíli později sem ze zálivu dolehne zvuk motoru. Rychle se blíží a Elias po zvuku poznává, že je to nějaký nafukovací člun, který klouže a nadskakuje vpřed po klidné hladině.

Otočí se a vidí, jak zářivě bílý Zodiak se stříškou proti slunci ubírá na plynu a pomalu připlouvá k přístavišti za doprovodu jemného vrčení dvou černých motorů Mercury s pohonem dvě stě dvacet pět koní.

„Richarde!“

Wille natáhne ruku do vzduchu na pozdrav a přistoupí k okraji přístaviště, připravený chytit lano, ale řidič lodi, blondatý kluk v jejich věku, se pustí přístrojové desky, přidrží člun jednou rukou na molu a druhou na ně mávne, aby nasedli.

„Tak pojďte.“

Wille jde první, Elias těsně za ním; postaví nohu na gumový okraj člunu a cítí nad loktem Richardovu ruku jako oporu, potom seskočí dál na palubu. Ve člunu je ještě jedna osoba, dívka, odhadem také kolem pětadvaceti, i když je těžké určit to přesně. Má dlouhé blond vlasy v pečlivě upravených loknách, na sobě zářivě bílý overal. Sedí na polstrované lavici úplně vzadu.

Když se Wille s Richardem chlapácky obejmou a vymění si dlouhou řadu frází na pozdrav, natáhne Richard ruku k Eliasovi.

„Richard Hands, těší mě.“

„Tom White, nápodobně.“

Má pocit, že každou chvíli ztratí rovnováhu a přepadne přes palubu, dolů do temné vody. Skutečně je to on, Richard Hands, syn vraha.

„Tom White. Takže ne Max White jako ta zubní pasta,“ odvětví rychle Richard.

Hned si dá ruku před pusou.

„Mluvím rychleji než myslím, promiň. Vítej na palubě.“

Stiskne Eliasovi rameno, hlasitě se zasměje a nepůsobí ani trochu provinile. Dívka na lavici se na něj káravě podívá, ale potom se také neubrání smíchu. Zvedne se a přistoupí k Eliasovi.

„Jennifer McNamarová,“ řekne anglicky s výrazně americkým přízvukem. „Kašli na něj. Nejspíš trpí Tourettovým syndromem.“

Musí dobře rozumět švédsky. Elias nedokáže zařadit její americký dialekt, nezdá se, že by vůbec nějaký měla, tak jí tipne na západní pobřeží.

„Tom White, těší mě.“

„White? Jsi Angličan?“

„To bylo z tátovy strany, už po generace.“

„Sedněte si, jedeme,“ zavelí Richard a ukáže na lavici. Všichni tři se posadí, Elias uprostřed.

„Bylo?“ zeptá se Jennifer.

„Jo, už nežije.“

„Ach, to mě mrzí.“

„Díky, už je to dávno.“

Richard odrazí od mola a ihned se rozjede na plný plyn. Člun klouže a hopsá přes záliv. Oba motory vřeští přímo za jejich zády. To Eliasovi vyhovuje. Wille ho neuslyší, když se nakloní k Jennifer a zařve jí do ucha:

„Kam to jedeme?“

„William ti to neřekl? Richardův táta má kousek odsud jachtu.“

Elias má pocit, jako by se mu srdce znenadání splašilo. Pomalu se zhluboka nadechne, vděčný za to, že hučení motorů znemožňuje jakoukoli rozumnou konverzaci, protože v tuto chvíli nemá nejmenší tušení, co by měl říct.

Počítal s tím, že v průběhu podzimu dřív nebo později dostane příležitost potkat se s Richardem a v nejlepším případě ho trochu pozná, zbytek už by nechal na náhodě. Teď se zdá, že už po několika týdnech dospěl přímo do cíle.

Za malou chvíli bude stát tváří v tvář Erikovi Handsovi.

Na to není připraven.

Karolina Möllerová má málokdy problémy se spaním. Během svého výcviku se naučila rychle se uvolnit pomocí autosugesce, aby byla schopna ihned usnout, i když pro to nejsou nejlepší podmínky. Spánek je zásadní. Ten, kdo je odpočatý, má velkou převahu nad tím, kdo se nevyspal.

Jenže Karolina má lehký spánek.

Proto se probudí okamžitě, jakmile ji hodinky na zápěstí upozorní diskrétním vibrováním. Natáhne se po mobilu na nočním stolku a prohlédne si displej; rychle zjišťuje, že se otevřely vchodové dveře v přízemí. Karolina bydlí na ostrově Långholmen v domě se dvěma byty, je to stará žlutá vila ze dřeva přímo nad loděnicí. Obětuje jednu vteřinu na to, aby se zorientovala v místnosti, a zaposlouchá se do zvuků z chodby. Ani pípnutí. Pokud někdo míří nahoru, potom se ten vetřelec pohybuje tiše a obezřetně. Jinými slovy má Karolina předtím, než zakročí, čas se zamyslet.

Natáhne pravou ruku a z úchyty pod postelí uvolní svou služební zbraň. Patří k těm ozbrojeným státním zaměstnancům, kteří si nenechávají zbraň v práci v sejfu, nýbrž jsou ozbrojeni ve dne v noci. Je to z bezpečnostních důvodů, ale taky proto, že ona je ve službě v zásadě čtyřicet hodin denně, nebo má přinejmenším ustavičně pohotovost a měla by být akceschopná, aniž by se musela zdržovat tím, že se bude stavovat na stanici pro zamčenou zbraň.

S pistolí v pravé ruce se neslyšně přesunuje po místnosti a zastaví se za dveřmi. Zbraň už má nabitou, i to je mimo běžné předpisy, ale ona vychází z toho, že pokud bude potřeba, aby vyskočila a chopila se zbraně uprostřed noci, nejdřív ze všeho se stejně bude muset ujistit, že je pistole

připravena střílet. S nabitou zbraní získá čas a zároveň se vyhne kovovému cvaknutí při nabíjení, které by ji prozradilo.

Upírá zrak do obývacího pokoje. Oči si ještě nestačily přivyknout na tmou. Arkýřem v obývacím pokoji dovnitř proniká slabé světlo z pouličních lamp Pálsundského průlivu, ale za ní, na opačné straně směrem ke středu ostrova, je neprostupná tma. Nezaslechla teď slabé zavržení na schodech? Něco se tam dole pohybuje.

Karolina se přitiskne blíž ke zdi, zvažuje, jestli má využít moment překvapení tím, že rozsvítí a namíří zbraň dolů na chodbu, anebo jestli má zůstat tam, kde je. Rozhodne se pro tu druhou možnost. Pokud rozsvítí, riskuje tím, že někdo naopak překvapí ji, třeba tím, že v panice nečekaně vystřelí, ale pokud počká, bude svého nepřítele moci vidět ve světle pouličních lamp. Snad také pozná, zda a jakým způsobem je dotýčný ozbrojen.

Nadzvedne pistoli a posune se bokem asi o deset centimetrů, aby viděla směrem ke schodům. Na výstřel, který náhle prorazí ticho, není připravena ani trochu. V uších jí zvoní a ona se vrhne na zem a okamžitě vystřelí dvě ledabyle mířené kulky někam do tmy.

Nezaznamená na schodišti nic jiného než dutou ozvěnu výbuchů munice, stiskne svou zbraň pevněji, pečlivě ji namíří na schody, teď ji drží níž, vystřelí dvě rány rychle po sobě, potom o chvíli později ještě jednu.

Z druhé strany pokoje k ní dolehne tichý náraz a zalapání po dechu. Na dvě tři vteřiny je úplné ticho, poté se něco těžkého skutálí ze schodů. Je slyšet šustění oblečení, těžké narážení na schody a potom je zase ticho.

Když se Karolina temnotou přibližuje ke schodišti, štípe ji v nose pach střelného prachu. Zastaví se, vyčkává, poslouchá, ale nic neslyší. Žádný praskot nebo skřípání, žádné dýchání. Postupuje dál až úplně ke schodům. Jedním pohybem udělá poslední krok k vypínači, rozsvítí a přistoupí

vpřed, v natažených rukou zbraň, namířenou dolů. Má na sobě jen tričko a kalhotky a navzdory své pistoli se cítí podivně nechráněná.

Úplně dole u vchodových dveří leží schoulené tělo, na první pohled bez života. Stěna nalevo od schodiště je potřísněná krví. Musel stát právě tam, když ho trefila. Muž je od hlavy k patě oblečený v černém, pletenou čepici má staženou až k obočí. Na podlaze kolem něj se šíří kaluž lesklé, tmavé tekutiny, odráží se ve světle lustru.

Pravou ruku má položenou na schodu nad hlavou. Zbraň není nikde vidět, možná skončila pod ním, jak se skutálel po schodech, možná ji drží v levé ruce a je připraven z ní střílet, až se k němu Karolina přiblíží. Nevypadá sice zrovna v bojové pohotovosti, ale to může být lest.

Karolina stojí na místě a pozoruje ho. Zdá se, že nedýchá, ale z polohy, v jaké muž leží, to je těžké poznat.

Když takhle stojí asi půl minuty, rozsvítí se světlo nad vchodovými dveřmi u sousedů a pronikne okenní tabulkou Karolininých dveří u paty schodiště.

„Karolino, jsi tam? Jsi v pořádku?“ ozve se zpoza dveří.

„Ano, nic se neděje,“ zavolá Karolina.

„Určitě jsi v pořádku? Zrovna jsem se chystala volat policii.“

„Ne, ne, to není třeba, já se o to postarám.“

Pokud sem přijede policejní hlídka, jenom se to celé zkomplikuje. A kdyby na tísňové volání nahlásili střelbu, přijedou určitě tak tři. Nejméně.

„Vraťte se domů, tam budete ve větším bezpečí,“ zavolá Karolina. „Já sejdu dolů.“

To je asi moc neuklidnilo, ale Karolina nemůže dopustit, aby chodili ven. Není vyloučeno, že muž, který tady pod schody leží jako pytel brambor, má venku posilu. Pro sousedy je Karolina policistka a doufejme, že k tomu, aby to nechali být, postačí, když jim policistka řekne, že nemají volat policii.

„A zhasněte si.“

Spěchá dolů po schodech, s pistolí stále namířenou na toho muže, dřepne si, jedním kolenem si klekne na jeho záda a opře se o něj celou vahou, pro případ, že by navzdory očekávání měl ještě dost síly na nějaký překvapivý manévr. Karolina zkusí pulz na jeho krku. Nic.

„To venkovní světlo,“ upřesní Karolina.

Osvětlení u sousedů nad dveřmi zhasne.

Karolina otočí ležící tělo. Skutečně pod ním leží zbraň, zbrocená krví. Vypadá zvláště, a když se po ní natáhne, dojde jí, že jde o palnou zbraň s nočním viděním. Není to něco, co by vlastnil zrovna každý. I v odbornějších kruzích by se to dalo považovat za divné. Pokroková zbraň v rukou muže, který si klidně projde dveřmi s alarmem.

Karolina stáhne z ramínka tenký kabát, natáhne si ho a zaváže opasek. Znovu si podřepne a pootevře dveře, prohledá okolí s pomocí nočního vidění na mužově zbraní. Když se cítí v bezpečí, vytáhne ze zbraně zásobník a nabitou patronu, odloží zbraň na polici na klobouky a otře si krev, která se jí na prsty dostala z mužových kalhot. Svou vlastní zbraň si zasune do kapsy kabátu.

Má teď sousedům hodně co vysvětlovat. A k tomu mrtvolu na rohožce.

Rychle vyplouvají ven ze zálivu. Člun se silně otrásá a Elias doufá, že Richard ví, co dělá. Nepůsobí úplně střízlivě, otáčí se a široce se usmívá v první řadě na Jennifer, stojí trochu moc dlouho s pohledem upřeným dozadu, zatímco se člun řítí kupředu rychlostí třicet čtyřicet uzlů.

Ale Elias se nejvíc ze všeho neobává toho, že najedou na mělčinu nebo budou mít jinou havárii. Obává se setkání s Erikem Handsem.

Zkouší se na to připravit. Co řekne a jak se bude chovat, už si nacvičil v mnoha různých podobách. On je Tom White a Tom White se nebude třást strachy tváří v tvář nejbohatším a nejmocnějším lidem světa. Ale zvládnout setkání s vrahem svého otce, to už je něco jiného.

Wille ho šfouchne loktem do boku a kývne dopředu. Elias zírá do noci a přímo před sebou uvidí velkou motorovou jachtu. Na palubě se svítí a kotevní světlo září do tmy jako červené oko. Je to dlouhé, krásné plavidlo s černým obložení.

Elias zavírá oči před větrem, ale doopravdy je to proto, aby v sobě našel klid, který mu pomůže se neprozradit. Aby při první příležitosti nerozbil o hlavu Erika Handse láhev Keltu, což je koňak, který prý rád pije.

Už jenom to, že takhle uvažuje, vyvolává v Eliasovi pochyby o tom, jestli je pro tento úkol skutečně tím pravým člověkem. Není v tom až příliš citově zainteresovaný? No to udělat chce, opravdu. Ale dokáže to?

Snaží se ve své hlavě Erika Handse vidět v jiném světle. Zámožný businessman s kontakty po celém světě, někdo, kdo Toma Whitea fascinuje a koho by rád lépe poznal.

Rodinný příslušník jeho nového letného známého, před kterým pro začátek stačí jen vystupovat zdvořile a zároveň dát jasně najevo zájem o jeho práci, dost na to, aby si získal respekt, ale s patřičnou lhostejností, aby nevzbudil podezření.

O nic víc nejde.

Ale takhle k tomu stejně dojít nemělo.

Krom toho, že je pro něj těžké se s tou situací vypořádat čistě citově, teď hodně riskuje to, že ho Erik Hands bude brát jenom jako jednoho z dočasných kámošů svého syna, s nimiž chodí chlastat, a přesně to on je. Doufal, že na něj udělá trochu jiný první dojem.

Richard studuje ekonomii, ale teď studia přerušil. Ne na Obchodní akademii ve Stockholmu, tam se nedostal, ale na soukromé univerzitě v Anglii, kde má jeho otec kontakty. Během studií se zapletl do smrtelné dopravní nehody. Vynořila se celá řada nejasností ohledně toho, jestli Richard pil a kdo vlastně seděl za volantem. Rodiče spolužáka, který zemřel, se snažili Richarda přimět k zodpovědnosti za to, co se stalo, ale buď nebyl nikdo, kdo by to dosvědčil, anebo nedokázali porazit tým právníků, které si najala Handsova rodina. Ať to bylo jakkoliv, nehodilo se, aby Richard pokračoval ve studiích na stejné univerzitě, a nejspíš úplně nejbezpečnější bylo zkrátka opustit zemi.

Richard udělá se Zodiakem extra objížďku okolo plavidla, prosviští kolem kotevního řetězu s rezervou jen několik desítek centimetrů, pak pustí plyn a připluje ke schůdkům, které jsou spuštěny uprostřed delší strany lodi. Když utichne hlučení motorů, najednou je slyšet hudba, rytmický tlukot, Swedish House Mafia. Richard spěšně uváže člun k jednomu z ocelových lan, která drží schůdky.

„Prosím, až po vás.“

Pomůže Jennifer nahoru přes nafouknutý okraj člunu a dál ke schůdkům. Wille a Elias následují těsně za ní a nakonec sám Richard.

Nahoře na palubě narazí na dva členy posádky v černých kalhotách a bílých tričkách, jejichž rukávy těsně obehávají jejich nadmuté svaly na pažích. U boku každému visí pouzdro s černou pistolí. Jeden z nich si vezme Eliase stranou a anglicky mu vysvětluje, že musí provést takzvanou *bezpečnostní prohlídku*. Elias si koutkem oka všimne, jak ten druhý spěchá dolů po schůdcích, aby se postaral o člun, v němž přijeli.

„Sorry, noví známí...“

Richard omluvně rozhodí rukama, zatímco Eliase spěšně šacují ruce člena posádky.

„Nijak to neovlivním, bohužel.“

Jennifer a Willemu se to dotěrné jednání vyhne, a když je Elias schválen krátkým kývnutím, Richard na ně mávne, aby šli za ním na zád. Plavidlo má podlouhlou nástavbu a lodní můstek nahoře na další palubě. Na zádi se zvedá pára z prázdné vířivky.

„Hotový koráb,“ řekne Elias. „Pěkný.“

„Jenom přístavní poplatek je padesát táců za noc,“ zašeptá Wille.

„Tak to chápu, že kotví mimo.“

Wille se vedle něj tlumeně zasměje.

Elias působí bezstarostně a trochu posměšně, ale jeho sebejisté kroky po úzkých teakových prknech paluby klamou. Má pocit, že má ramena přitažená k uším. Teď už to může být jen otázka vteřin, než bude muset natáhnout ruku, aby se pozdravil s Erikem Handsem, usmívat se i očima, aby budil důvěru, a pak pocítí tělesné teplo stisknutí ruky.

„Richardův táta míval menší loď, kterou letos na jaře vyměnil za tuhle,“ pokračuje Wille. „Čtyřicet pět metrů dlouhá, ponor tři metry, posádka čtyři osoby plus tihle dva sekuritáci.“

Dorazí na zád, obejdou lodní nástavbu a pokračují do zadního salonu dveřmi ve velké prosklené stěně. Uvnitř je

hodně hlučno. Po podlouhlém salonu, který lze rozdělit posuvnou zrcadlovou stěnou, je rozptýlených tak dvacet lidí. Úplně vzadu u baru s pozinkovaným pultem vsedě tančí dvě dívky na hudbu, která je momentálně od Nause.

Wille se setká s pohledy a radostnými výkřiky tří lidí, kteří ho poznávají. Doteď seděli líně opření do křesel, která stojí naskládaná podél každé strany tří delších mahagonových konferenčních stolků. Na tom jejich stojí pět vysokých sklenic na šampaňské ve tvaru flétny, jak poroučí standard na La Croisette.

Wille se obejmě s oběma dívkami, tmavovláskou v pastelově modrých koktejlkách a blondýnkou v džínách a bílé halence, a nakonec se pozdraví s klukem v bílých džínách a tmavě modrém vlněném saku. Všichni tři se zvědavě obrátí na Eliase a jeden za druhým se mu představí jako Āsa Dunérová, Helene Tiedemannová a Klas Eriksson.

Āsa a Helene se vrátí do svých křesel překvapivě suverénními kroky na to, jak vysoké podpatky mají jejich sandálky a jak je atmosféra proscena šampaňským. Elias na svém rameni ucítí něčí dlaň.

„Tome, dáš si sklenku šampaňského, nebo spíš nějaký drink?“ zeptá se Richard. „Paul dělá prvotřídní Hemingwayova daiquiri.“

Ukáže rukou na muže, který se zjevil u baru na druhém konci místnosti.

„Myslím, že Hemingwayovo daiquiri je přesně to, co potřebuju,“ řekne Elias zcela upřímně.

Usměje se na Paula, který se zdvořile usměje také.

„Dobře, tak to jsou dvě. Nebo...“

Richard se otočí na Willeho.

„Díky, dám si.“

„Tři daiquiri,“ objedná Richard třemi zdviženými prsty.

Muž u barového pultu krátce kývne a ihned začne drinky míchat. Je oblečený do černé a bílé jako posádka na

palubě, ale na rozdíl od nich má na sobě bílé číšnické sako s nárameníky spletenými do copu.

Nově příchozí se rozesadí kolem stolu spolu s Willeho přáteli. Elias skončí mezi Āsou a Richardem. Helene a Klas patří mezi okruh známých Richarda Handse, ale o Āse Elias neví nic. Začne se jí opatrně ptát, odkud se s ostatními zná, a po chvíli pochopí, že se tam ocitla ze stejně nahodilých důvodů jako on sám. I když náhody, které sem dovedly jeho, jsou nanejvýš iluzorní.

Paul přichází se třemi daiquiri a láhví šampaňského, kterou u stolu otevře. Když jsou všechny sklenice plné, všech sedm osob si společně připije a Elias si pořádně lokne. Možná je to opravdu to, co potřebuje, aby se uvolnil a sladil se se společností. Pro jednu.

Konverzace se s ohledem na Jennifer přelévá tam a zpět mezi švédštinou a angličtinou. Ve stejné chvíli, kdy Elias Āse vypráví, že je doktorandem na Univerzitě obrany, zaslechne, že se Wille ptá na Erika, a zachytí střípek odpovědi: „...bych tady jinak nebyl“. To Richard stvrdí smíchem a je těžké určit, jak vážně to myslí. Každopádně to Elias chápe tak, že Erik Hands na palubě jachty není, a možná – v tom nejhorším případě – to taky znamená, že Richard se se svým otcem stýká jen tehdy, pokud je to naprosto nutné.

Když si je jistý, že se dnes večer s Erikem Handsem nesetká, v jeho duši se rozlije určitý klid. Ramena klesnou dolů, křečovitě stažení v břicho se uvolní a po těle se začne šířit příjemné teplo. Nejspíš díky drinku, který už do poloviny vypil.

I když si teď může oddechnout, pocituje také zklamání. Ne proto, že setkání s Erikem Handsem se odsouvá, ale proto, že toto možná není způsob, jak se k němu dostat. Jestli je pravda, že má Richard s otcem špatný vztah, nebo s ním z nějakého jiného důvodu nerad seznamuje své přátele, potom se možná správná příležitost nikdy nenaskytne.

Richardovi zazvoní telefon. Vstane a vyjde na palubu. Klas mu říká to, co už o něm Elias ví. Je ve druháku na obchodce, studovat začal pozdě, přinejmenším když se na to pohlíží z perspektivy vysokoškolsky vzdělané rodiny, která je orientována na kariéru. Klas jako příčinu sebeironicky označuje slušnou kariéru tenisty, které se držel až příliš dlouho.

„Mělo mi dojít, že mě nečekají žádné mezinárodní stupně vítězů, nebo mi to došlo, ale stouplо mi to do hlavy, protože mi to přišlo zasraně cool. Ta hra, to cestování, celé to divadlo.“

Následovalo několik let lenošení ve švýcarských a francouzských lyžařských střediscích a mnoho večírků v metropolích po celém světě.

„Nejsem nijak bohatej, ale protloukl jsem se, měl jsem kámoše, u kterých šlo přespat.“

Elias má problém si Klase představit jako bohéma, který přespává na pohovkách, když tu před ním sedí v salonu na pětáčtyřicetimetrové jachtě ve Středozeimním moři silně opálený muž s vytrénovaným tělem, třebaže v oblasti břicha lehce zaoblený, a gestikuluje sklenkou šampaňského.

„Ale teď už jsi zkrocený a poslušný, hezky na Obchodní akademii,“ řekne Elias.

Klasovi na vteřinu něco potemní v očích, ale potom zprudka zakloní hlavu a hlasitě se rozesměje.

„To jo, do prdele.“

Richard pořád ještě mluví do mobilu, pomalu krouží proti směru hodinových ručiček po zádi lodi, s levou paží překříženou na hrudi jako oporou pro ruku, kterou drží mobil. Horlivě přikyvuje a směje se, ale co říká, nelze zachytit. Jennifer ten telefonát ostražitě pozoruje.

„Kdo to byl?“ zeptá se ho, když se vrátí dovnitř.

„Lillis,“ odpoví jí. „Jede sem.“

„Teď?“

„Jo.“

O deset minut později Elias uslyší rachocení velkého lodního motoru. Loď se přiblíží, utichne, když je plyn utlumen, potom šplouchání a mírné zadunění, když zakotví. Veselý ženský hlas si vymění pár slov s posádkou a o dvacet vteřin později stojí ta žena před salonem. Pokud s sebou měla nějaká zavazadla, už se jich zbavila. Nemá ani kabelku, zčistajasna stojí na zádi v upnutých džínách a vintage bundě od Prady, díky které vypadá o poznání dospěleji než její bratr a jeho přátelé.

„Dobrá párty!“

Zní to nadšeně a zaujatě, ne dětinsky a trapně, jak by to vyznělo, kdyby to zvolala Helene Tiedemannová.

Lillis, jak jí říkají její nejbližší, je dvacet šest, je o dva roky starší než Richard, studuje filozofii a literaturu v New Yorku, ale právě teď se očividně vyskytuje na francouzské Riviéře. Za velkými brýlemi se zlatými obroučkami se skrývají šedomodré oči, blond vlasy má ostříhané do krátkého účesu, je malá a štíhlá tak akorát ke své výšce, drobná ve všech směrech a její přezdívka se k ní perfektně hodí.

Zdá se, že zná všechny kromě Åsy a Eliase, nejdřív pozdraví Åsu a potom natáhne ruku k Eliasovi.

„Ulrika Handsová.“

„Tom White.“

Její tenké rty se roztáhnou do stran v laškovný úsměv.

„Nová vzrušující tvář,“ řekne a udělá krok k Eliasovi.
„Co se ti stalo?“

Zvedne ruku, jako by se chtěla dotknout jizvy na jeho tváři.

„Myslíš tohle?“ zeptá se Elias a sám na ni ukáže.

„Jo.“

„Formule 1.“

„Cože?“

„Ne, normální běžná autonehoda.“

„Ještě že tak, ty vypadáš příliš inteligentně na to, abys jezdil dokolečka v závodním autě.“

Elias se nad tím musí usmát. Má pocit, jako by si ho z nějakého důvodu vybrala.

„O tom budu chtít slyšet víc,“ řekne Ulrika, „ale nejdřív se půjdu převléct.“

Ztratí se tak rychle, jako se objevila. Richard na něj pobaveně pohlédne.

„Ségra se očividně zakousla. Radím ti dát si bacha.“
Nebo změnit plán.

Je začátek února. První dny po operaci se ani nemůže posadit na posteli, aniž by se mu zatočila hlava a on okamžitě nezačal zvracet. Svět takový, jaký ho znal, se roztránil na kousky. Je opilcem na palubě lodi v rozbouřeném moři a snaží se pozorovat své okolí dalekohledem.

Podle chirurga Görana Gilberta je to běžný následek operací mozku. Rovnováha, zrak a ostatní smyslové vnímání se musí nastavit nanovo. Může to být děsivé a matoucí, ale brzy to přejde.

Měl pravdu, to nejhorší po pár dnech pominulo, ale pro Eliase je těžké zbavit se pocitu, že je všechno strašně křehké. Nejenom život a tělesné funkce, ale dokonce i to, co nazýváme realitou. Když se tím člověk začne zabývat, výraz *děsivé* to celé zdaleka nevystihuje. Co se to tam venku vůbec děje? Jsou obrazy, zvuky a vůně jen hurikánem částic, které bombardují naše smyslové orgány a které se mozek ze všech sil snaží přetvořit ve snesitelné prostředí k životu? Je všechno jen iluze a všechno, co zažívá, jen hra v jeho vlastní hlavě? Existují vůbec ostatní lidé?

Elias je vděčný za léky, které mu dávají, není mu úplně jasné, co způsobují, ale pomáhají mu setrávat ve světě, ať už je smyšlený, nebo ne.

Otevře oči a vidí u postele tmavou postavu. Eva, nebo ta, která si říkala Eva, si černé vlasy sčesala do ledabylého ohonu, který má přehozený přes rameno.

„Co tady děláš?“

Snaží se nahmatat zvonek, který přivolává sestru.

„Díky, taky tě ráda vidím,“ řekne ona.

Elias ví, že se smrtí Mari-Louise neměla nic společného, ale pořád se nemůže smířit s pocitem, že mohla udělat něco, aby tomu zabránila.

„Promiň,“ zamumlá. „Ještě trochu spím.“

„Jak ti je?“

„Jak říkám, ještě trochu spím.“

Natáhne se pro hrnek s brčkem. Eva mu chce pomoct, ale on to stihne dřív.

„To je v pohodě.“

Vytáhne brčko, hodí ho na noční stůl a vyprázdní hrnek na několik loků. Všechno je tady jako pro tříleté děti. Brčka, hrnky s náústkem a talíře s okrajem a s gumovou přísavkou na dně.

„Nestuduješ medicínu,“ řekne on.

„Ne.“

„A nejmenuješ se Eva?“

Ona natáhne ruku.

„Vendela.“

Elias ji za ni vezme, cítí její silné prsty.

„Prorok,“ vypadne z něj.

Částečně aby se s ní seznámil, ale zároveň, aby se z toho vykroutil. Ona přece jeho jméno zná, to on nezná to její. Může si být jistý, že teď má to správné?

„Ale teď vážně, proč jsi tady? Máš na mě dohlédnout?“

„Jen jsem chtěla vidět, jak se máš.“

Elias si pořád není jistý, co se v té chatě tehdy v noci stalo. Byl to celé jen blouznivý opilý sen? Pozoruje ji a snaží se z jejího obličeje něco vyčíst, ale nic nevidí a nechce se jí na to ptát.

„Už ti sundali obvazy,“ prohodí Vendela.

„Cože?“

„Jsou pryč,“ řekne a máchne si rukou před obličejem.

Chce se jí zeptat, kdy se to stalo, ale rozmyslí si to, aby neprozradil, že na to nemá jedinou vzpomínku. Jak je to

možné? Že by se pořád ještě neprobudil? Když si potřásl rukama, zdálo se mu to skutečné. Konkrétní a ne jako ve snu.

Položí jí ruku na paži, ale hned ji pustí, když jasně cítí strukturu jejího svetru a odpor, který mu klade svalnatá paže pod látkou.

„Co se děje?“

„Ne, nic.“

Ty obvazy, řekla. Tak to tak asi bude.

Přehoupne nohy přes okraj postele a nechá je sjet na podlahu, chvíli stojí, aby se ujistil, že se mu netočí hlava.

Udělá těch pár kroků přes pokoj k zrcadlu, které visí nad umyvadlem. Ležet bez hnutí je nebezpečné, jeho nohy jsou slabé, má pocit, jako by mu bylo osmdesát.

Před zrcadlem se zprudka zastaví a po těle mu naskočí perličky potu. Padá a padá, noří se dolů pod podlahu, stovky metrů, tisíce metrů a skrz mraky, ale zachrání se pevným stisknutím umyvadla.

Nemá nejmenší tušení, kdo se to na něj v zrcadle dívá zpátky.

Zamumlá něco, čemu sám nerozumí.

„Jsi v pořádku?“ zeptá se Vendela, která stojí za ním.

Elias se otočí.

„Proč?“

Vendela se na něj dívá nechápavě.

„Proč?“

Elias si ukáže na obličej.

„Proč jsem...“

Točí se mu hlava. Hledá odpověď.

„Tohle jste udělali vy?“

„My? To myslíš, že můžeme poroučet doktorům?“

Otočí se zpět k zrcadlu. Hledí na odraz, kterému nerozumí, který je nepochopitelný.

„Kdo to jsem?“

„Vždyť jsi to právě řekl,“ odpoví Vendela. „Jsi Prorok.“

On se vztekle otočí, až příliš rychle, a musí se znovu chytit za umyvadlo.

„Co to má do prdele znamenat?“ zasyčí.

Hledí na ni.

„Museli ti s obličejem něco udělat. Pamatuješ si přece...“

„Jo,“ přeruší ji, „pamatuju.“

Takže to není noční můra, není to halucinace, ale má přesně ten pocit. Tohle je teď on. Cizí obličej.

„Mohlo by pro tebe být užitečné vypadat jako někdo jiný,“ řekne Vendela. „Kdyby sis obarvil vlasy, potom by tě poznali asi jen tví nejbližší.“

„Já už žádné nejbližší nemám.“

Střetne se s jejím pohledem v zrcadle. Vendela neuhne očima, místo toho přistoupí blíž.

„Pokud bys měl zájem, měla bych pro tebe návrh.“

„Návrh?“ zopakuje Elias a otočí se.

„Pomůžeme ti, to každopádně, ať už se k tomu návrhu postavíš jakkoliv, ale ty bys nám mohl pomoci taky.“

„S čím?“

„S Erikem Handsem.“

Podlamují se mu nohy. Potřeboval by se vrátit do postele, ale obrní se, zůstane před ní stát, zbrocený studeným potem, i přesto, že se mu točí hlava.

„Jde o těžkou a časově náročnou práci,“ vysvětlí Vendela, „ale pokud se ti to podaří, mohli bychom najít důkazy, které nám pomůžou spojit ho s těmi vraždami a s úplatkářstvím ve velkém měřítku.“

„Myslíš postavit ho před soud, postarat se o to, aby šel do vězení?“ zeptá se Elias.

„Až uzraje ten pravý čas, ano.“

Vrah jeho táty. Jak by to mohl odmítnout?

Karolina Möllerová čeká úplně nahoře na schodišti, služební zbraň u sebe na pravé straně. Soudí, že je to nejlepší místo, kde se dá vyhnout tomu, aby ji někdo střelil oknem zbraní s nočním viděním, a pokud se někdo bude snažit vniknout dovnitř dveřmi, daleko se nedostane.

To už je letos podruhé, co musela zabít člověka, aby si sama zachránila život. V předchozím případě to bylo vůbec poprvé, co kdy vystřelila na živého člověka. Připravit někoho o život je hodně podivné a nepříjemné, i když jde o nelítostného vraha.

Karolina slyší, že na parkoviště před domem zabočí dvě auta, a sáhne po zbraní. Otevrou se dveře aut, ozvou se kroky na šterku, poté zaklepání na dveře.

„Karolino?“

Schová pistoli do pouzdra, sejde dolů a otevře. Stojí tam tři osoby, její šéf Örjan Mardell a posily. Örjan pohlédne dolů na mrtvého muže na podlaze v předsíni.

„To je teda přivítání.“

Udělá velký krok přes tu hroudu bez života a při pohledu na Karolinu přimhouří oči.

„Jsi v pořádku?“

Klidně přikývne.

„Jo.“

Örjan za sebou zavře, ostatní dva nechá stát venku.

„Pojďme nahoru,“ navrhně.

Statná postava Örjana Mardella stoupá po schodišti, Karolina jej následuje. Tvarem jí připomíná plechovku. Není tlustý, ale je mohutný, mírně válcovitý a má krátký krk. V mládí byl zápasníkem světové třídy.

„Co sousedí?“ zeptá se tlumeně.

Položí si pravou dlaň na téměř neviditelný krk.

„Podařilo se mi je přesvědčit, že ty rány byly zvenku a že jsem spadla ze schodů, když jsem se šla podívat, co to bylo,“ zašeptá Karolina.

Örjan nadzvedne obočí na vysokém, autoritativním čele.

„Sežrali ti to?“

„Co jim zbývalo? Říct, že lžu? Přece jen jsem od policie,“ řekne s nuceným úsměvem.

„Vážně lidi dneska ještě policii důvěřují?“

Zdá se, že její sousedé ano. Neodporovali, když jim vysvětlila, že to půjde mnohem rychleji a snáz, když sama rovnou zavolá svým kolegům, místo aby volali tísňovou linku 112.

„Sbal si nějaké oblečení, a co potřebuješ. Na čas tě přesouvám na bezpečnou adresu.“

Karolina zasténá.

„Na čas?“

„Ano.“

„To budu asi potřebovat velký kufr.“

„Mohl by se hodit,“ poznamená Örjan.

Karolina je ráda, že Örjan bere to, co se stalo, vážně, ale nějak si asi myslela, že v momentě, kdy na místo dorazí její kolegové, bude po všem. To, že se musí přestěhovat, ji nijak neuklidňuje. Spíš to celé dělá horší.

Karolina otevře šatní skříň, vytáhne průměrně velký kufr, jediný větších rozměrů, který má, a položí ho na postel. Spěšně do něj nahází ponožky a spodní prádlo, kosmetickou taštičku, tréninkové oblečení a tenisky, zbytek oblečení vybírá s trochu větší pečlivostí.

O deset minut později projíždějí městem každý ve svém autě, dvě identická šedá audi. Dva kolegové zůstali u bytu a čekají na forenzní vyšetřovatele. Po strategické výměně aut v policejních garážích na Kungsholmenu pokračují společně autem zpět přes Västerbronský most a dál na

východ silnicí Ringvägen. Nad střechami už se rozednívá. Örjan odbočí doleva na ulici Götgatan, potom doprava na Ölandsgatan, objede blok a pak do garáží na Gotlandsgatan.

„Z garáží se dostaneš ven šesti různými východy na tři různé ulice,“ řekne Karolině, když jdou k jednomu z východů.

Karolina za sebou táhne kufr. Kolečka dělají na nerovném betonu hluk a vysílají špinavými garážemi vonícími po benzínu silnou ozvěnu. Örjan ukáže na červenou toyotu, která vypadá, že zažila přelom tisíciletí.

„Tvoje nové auto.“

„Děláš si srandu?“

„Šlape jako hodinky.“

Vyjedou výtahem do třetího poschodí a Örjan odemkne byt s dveřmi z tmavé ořechové dýhy. Nad otvorem na poštu stojí jméno Axelsson.

Karolina nechá kufr v předsíni. Ve skromně zařízeném bytě ze šedesátých let je zatuchlý vzduch. Je to malý tří-pokojový byt se dvěma ložnicemi a podlouhlým obývacím pokojem. V jedné z ložnic je hrubý koberec s krátkým vlasem.

„Stockholmská základna NDR měla v tomto domě bezpečný byt až do roku osmdesát devět,“ řekne Örjan.

„Víš jistě, že to nebyl tenhle?“

Jako by se tady od šedesátých let zastavil čas. Tapety jsou úplně vybledlé, kuchyňská dvířka zašedlá a na těch pár kouscích nábytku, které tu jsou, se vyskytuje hodně dýhy. Örjan ze sebe vysouká smích, ale ihned zvažní.

„Jsem si jistý, že vysvětlení pro to, co se stalo u tebe doma, je v naší společnosti. Pokud nemáš jinou teorii. Je tam venku někdo, s kým ses nepohodla?“

Karolina se zamyslí, i když odpověď už zná. Je možné, že sem tam někoho naštvála, ale ne natolik, aby se k ní přihnul uprostřed noci a snažil se ji zabít.

„Myslím osobně,“ upřesní Örjan.

„Já ti rozumím. Ne.“

„To jsem si myslel, ale musel jsem se zeptat. Myslím, že abychom našli ty, co za tím stojí, musíme se probrat našimi vlastními operacemi.“

„Já si umím představit jen jednu, která s tím může souviset,“ prohodí Karolina.

„A to je?“

Karolina zaváhá. V zimě nechybělo moc a mohla zemřít a dnes v noci to bylo znovu o fous. Možná proto si to dala dohromady?

„No tak,“ řekne Örjan, „nedostaneš za to žádné minúsové body.“

„Atlas,“ vymáčkne ze sebe.

„Tak to uvažujeme stejně.“

Uběhlo více než sedm měsíců, co Anderse Krantze, kterého Kancelář tajně nasadila jako úředníka do agentury SIDA, zabila bomba v Sarajevu. Ylva Greyová, šéfka zemřelého, začala spolu s jeho synem Eliasem pátrat po tom, co za tou vraždou vězelo. Přišli na stopu korupčním intrikám, do nichž byl až po krk zapletený Henning Eriksson, místopředseda vládní strany. Eriksson zařídil bezproblémový průchod skrz švédské úřady pro Atlas Schield, podnik s moderními technologiemi zapojený do průmyslu se zbraněmi. Manipuloval s rozhodnutími, zařídil povolení k exportu pro citlivé zboží a zaslouhoval se o finanční příspěvky a zakládání provozů v zahraničí.

Andersi Krantzovi se dostal do rukou zvukový záznam nahraný na palubě soukromého letadla společnosti Atlas, kde je slyšet, jak Eriksson vysvětluje hlavnímu majiteli Eriku Handsovi, jak to celé provedou. O den později byl Anders v Sarajevu roztrhán na kusy.

Zemřelo příliš mnoho lidí a nikdo z těch, co za to byli zodpovědní, za to nebyl potrestán. Nepěkný příběh.

„Ještě to neskončilo?“

„Ty víš, že ne.“

„To ano, nemyslím skončilo, jako že někoho předvedli před soud, ale jako že jsou teď přece všichni spokojeni.“

„Pár takových, kteří mají důvod k nespokojenosti, tady je, ne?“

„Turecko?“

„Ano. A teď, když jsou volby jen za pár týdnů, tak je tohle to poslední, o čem budou chtít ve vládě slyšet.“

V zámku ve vchodových dveřích to zarachotí. Karolina natáhne ruku po pistoli, ale Örjan jí naznačí, že nemusí.

Dveře se otevřou a dovnitř se přikolébá Vendela Barková s nevrlym ospalým výrazem, v ruce narvanou sportovní tašku a přes rameno ještě jednu menší. Když vidí Karolinu a Örjana, zarazí se.

„Vy jste uvítací komise, nebo tady budeme bydlet všichni tři?“

„Jen já, myslím,“ odpoví Karolina a koukne na Örjana. On si krátce odkašle.

„Ano, přesně. To je pravda. Budeš tady s Vendelou.“

„Vypadá to útulně,“ řekne Vendela poté, co udělá krok vpřed, aby nahlédla do obývacího pokoje. „Budeme mít každá svůj pokoj, nebo máme společnou palandu?“

Karolina si celou dobu představovala, že tady bude bydlet sama, ale přestože nemá tušení, jaké to bude bydlet v jednom bytě s Vendelou, má dobrý pocit z toho, že v těch pochmurných místnostech nebude muset být sama.

„Promiň,“ utrousí Vendela a odhrne si černé vlasy z obličeje, „neber si to osobně, ale nejsem zvyklá, že mě někdo vyžene z domu ve čtyři ráno. Můžeme si rozdělit pokoje? Ať si můžu jít lehnout. Nebo víš co, já si vezmu tenhle s minibarem a vířivkou a ty si můžeš vzít ten druhý. Je to v pohodě?“

Vejde dovnitř, aniž by čekala na odpověď. Karolina ji takhle moc nepoznává. Ranní nálada očividně vyzdvihuje jiné stránky její osobnosti.

„Mám podezření, že tě nikdo pořádně neinformoval,“
prohodí Őrjan. „Před hodinou a půl se neznámý muž vlou-
pal ke Karolině domů a snažil se ji zastřelit.“

„Zbraní s nočním viděním,“ dodá Karolina.

„Proto jsme teď tady,“ vysvětlí Őrjan.

Vendela pustí tašky na zem.

„Řekli mi jenom, že je...“

Nedopoví, jde ke Karolině a starostlivě ji rukama pohladí
po pažích.

„Proboha, jak ti je?“

„Jsem v pohodě,“ odpoví Karolina statečně.

Vendela ji obejmě a pevně stiskne. Je to příjemný pocit,
protože to potřebuje, a méně příjemný proto, že si uvědomí,
že není v pohodě ani trochu.

Elias sedí venku na palubě spolu s Ulrikou a Klasem. Zbytek společnosti sešel dolů do svých kajut anebo odjel zpět na pevninu. Ulrika se převlékla do tenkých krátkých šatů a sandálků s vysokými podpatky. Nohy, které všem vystavuje na odív, má opálené do tmavě hněda.

Kolem už přestala projíždět menší plavidla. Moře je úplně klidné. Uprostřed lodi hlídkuje jeden člen posádky s čím dál lenivějším pohledem.

„Podle Rickyho jsem blbá, že nebydlím v tátově bytě na Madison Avenue,“ řekne Ulrika.

„A kde teda bydlíš?“ zeptá se Elias.

„V kampusu.“

„Na studentské koleji se spolubydlíš?“

„Žádná spolubydlíš, ale jinak jo. Jsi překvapený?“

„Ani ne,“ řekne Elias, „ale když už má tvůj táta byt...“

„Když bydlet v kampusu je větší sranda. Člověk se do všeho rychleji dostane a seznámí se s lidma. Krom toho se vyheš dojíždění.“

„Jaké to je, bydlet v Harlemu?“ zeptá se Klas.

„Je to Morningside Heights, ne Harlem.“

„Á, Morningside Heights je jméno, které používají, aby neodstrašili bílé studenty. Vždyť Morningside Heights leží v Harlemu. To je stejná blbost, jako bys řekla, ne, to není Manhattan, to je Greenwich Village.“

„Jo, jo, to je fuk,“ odvěti Ulrika.

Odmítavě mávne svou prázdnou sklenicí, natáhne se po láhvi vína a dolije si.

„Morningside Heights,“ zamumlá si pro sebe Klas a vstane. „Hele, tak já už jdu dolů, tak zítra.“

Popřejí Klasovi dobrou noc a on odchází a přitom si propěvuje jednu z písniček, které hrály v průběhu večera.

Elias je opilý, nad horizont za chvíli vysvitne slunce. Cítí, že si přesto udržel alespoň trochu jasnou hlavu, soustředěnost, kterou nepřekonal alkohol ani pozdní hodina. Představuje si, že to, co jej udržuje v bdělosti, je vědomí, že se nachází uprostřed nepřátelského pole.

„Literární věda a filozofie, takže z tebe bude co?“ zeptá se.

„Ty mě za to taky budeš kritizovat?“

„Ne, fakt ne. Nechtěl jsem tě kritizovat, jen se ptám.“

Nakloní hlavu na stranu a skepticky se na něj podívá.

„Hm...“

„Fakt,“ zopakuje Elias.

Vážně se jí to dotklo? Pokazil to teď celé jednou nevinnou otázkou? Nebo to na něj hraje?

„Já jenom, že Ricky si nenechá ujít žádnou příležitost, aby se mi kvůli škole posmíval. Tvrdí, že chci být novou Sigrid Rausingovou a že chci promrhat tátovy prachy na rádoby umělce, co se jim nechce dělat.“

Zajímalo by ho, jestli to skutečně chce, ale uvědomuje si, že by bylo hloupé se na to ptát.

„Asi spolu moc dobře ne vycházíte. S Richardem.“

„Ále,“ řekne ona. „To je spíš takové sourozenecké škádlení. Rozumíme si docela dobře, ale jsme každý dost jiný, to ano.“

Ulrika si odloží sklenici úplně na okraj stolu a ta se převrhne. Elias instinktivně natáhne ruku a zachrání jak sklenici, tak její obsah.

„Hezký.“

Postaví sklenici znovu na stůl, blíž ke středu.

„Teď chci slyšet o té nehodě,“ navrhne Ulrika. „Jak jsi přišel k téhle jizvě?“

„Není to moc vzrušující.“

„Tomu nevěřím, povídej,“ naléhá ona a podívá se na něj doširoka otevřenýma zvědavýma očima.

„S mámou jsme byli na cestě domů. Byla na schůzi v advokátní kanceláři v centru Paříže a já jsem jel s ní, protože jsem si chtěl koupit boty. Docela banální.“

Elias se strnule pousměje.

„Co to bylo za boty?“

Elias se zarazí, hledí na ni prázdným pohledem.

„Dělám si srandu,“ zahihňá se ona. „Promiň, asi jsem trochu opilá, pokračuj.“

On se sebere, jako by měl právě skutečně vyprávět o rozhodujícím okamžiku ve svém životě. Docela mu pomáhá, když si vybavuje, jak před šesti lety zemřela jeho opravdová máma na rakovinu.

„Sjeli jsme z městského okruhu a někdo do nás vrazil zezadu. To nebylo tak vážné, ale naše auto sjelo do vedlejšího pruhu a tam teprve narazilo pořádně. Ztratil jsem vědomí, a když jsem se znovu probudil, už jsem ležel na lehátku a nesli mě do sanitky.“

Na východě je teď vidět oranžová záře, do tmy křičí ptáci.

„A to že není vzrušující?“ namítne Ulrika.

„Ta nehoda pro mě není... Tu si samu o sobě nepamatuju, spíš to ostatní, že umřela máma...“

„Jejda, promiň.“

Ulrika se chytí za pusku.

„To jsem nevěděla. To mě opravdu mrzí.“

„To nic. Už je to dávno.“

„Jak dlouho to je?“

„Šest let, bylo mi zrovna osmnáct.“

Ulrika se nakloní dopředu a zvedne ruku k jeho obličejí. Tentokrát se ho dotkne. Přejede ukazováčkem po celé vybledlé jizvě. Má krásné zvědavé oči, neodolatelné, dvě určité linky na čele, které tváři dodávají osobitost. Musí být opatrný. Jeden neuvážený krok a kontakt s Handsovými, který sotva navázal, může být přerušen.

Nejistou situaci ukončí Ulrika tím, že se nakloní dopředu a přitiskne své rty na jeho. Chladivý jazýček, hravý a lačný.

Její krátké vlasy jsou pod jeho rukou husté a hebké. Voní po citrónu a soli, jako moře.

Ulrika se odtáhne, dlouze se na něj dívá a oči se jí třpytí, poté se spokojeně usměje a znovu ho políbí. Vstane, připlíží se k němu, a aniž by ho přestala líbat, vyleze si na něj tak, že na něm sedí obkročmo.

S tím ani trochu nepočítal. Ať už je to dobře, nebo špatně – rizika jsou tu do nebe volající – teď nemůže vycouvat. Teď v tom může jediné pokračovat.

Ulrika se na něj přitiskne, zachvěje se, když Elias ruka zajede pod hedvábnou látku šatů.

„Kéž bych mohla hlídku poslat do podpalubí,“ zrychleně dýchá Eliasovi do ucha, „ale to nemůžu.“

Elias ztvrdne a ona se o něj otírá pomalými pohyby. Sedí tak spolu dlouho a ona se nakonec na jeho klíně otočí, vezme ho za ruku, vyhrne si šaty a jeho ruku si zasune mezi nohy. Napůl leží s hlavou na jeho rameni a zavřenýma očima, zatímco on ji laská, prsty má trochu vlhké. Pozoruje její tvář, obloučky řas, rty, které se soustředěně špulí. Ulrika se začne pohybovat do rytmu jeho ruky, ztuhne a vydá ze sebe tři krátká zasténání. Zní to téměř bolestně. Poté se stejně rychle uvolní a otočí se na něj se zvonivým smíchem.

„Aach...“

Protáhne se a dál se usmívá.

„Asi už je čas jít dolů,“ oznámí mu.

Když sejdou do podpalubí, myslí si Elias, že jdou do Ulričiny kajuty, ale ona ukáže na druhou stranu chodby.

„Tvoje dveře jsou úplně vzadu nalevo.“

Neví, jestli nemá naléhat, aby mohl s ní do její kajuty, není ani trochu připravený na to, co by v takové situaci udělal Tom White, ale rychle dospěje k tomu, že by bylo divné se o to alespoň nepokusit. Položí jí ruce na boky a přitáhne si ji k sobě.

„Nebudeme spát spolu?“